

SLADKÝ ŽIVOT

Julia Jamesová
Zasaženi
sluncem

JULIA JAMESOVÁ

ZASAŽENÍ SLUNCEM

PŘEKLAD

OLE VOLEMAN

Milá čtenářko,

tak si občas říkám, jestli by naše realita s problémy, co uvařit v neděli na oběd a jestli náhodou nekončí platnost kuponu v tramvajence, připadla takovému arabskému šejkovi nějak zvlášť romantická... Hned dvě z knih, které Vám přináším tento měsíc, se totiž odehrávají v poušti, hlavní hrdina je šejk, a je to ne-u-vě-ři-tel-ně romantické...

Přišla by ale taková poušť romantická i tomu šejkovi, kdyby si o ní četl?

Možná by se z toho dala udělat nějaká obecná definice romantiky. Musí se to odehrávat někde, kam se čtenář jen tak nepodívá.

Trochu přeháním. Pro příběhy, které pro Vás vybírám do edice Sladký život a Sladký život Duo, platí těch kritérií více. V zásadě jde o výjimečné příběhy výjimečných lidí ve výjimečném prostředí.

Ale zase: Co je to výjimečný příběh? A kdo je to výjimečný člověk?

Samé otázky!

Nakonec to ale vlastně není tak důležité. Jde o to, aby se Vám příběh dobře četl.

A aby byl o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Julia Jamesová

ZASAŽENÍ SLUNCEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Billionaire's Mediterranean Proposal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Ole Voleman

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Julia James

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5317-8 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5318-5 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5319-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tara vplula společně s dalšími modelkami do honosného sálu luxusního hotelu West End, kde už bylo všechno připraveno na soukromou módní přehlídku. Dívky na sobě měly večerní šaty, které na pódiu předváděly přítomným hostům.

Když procházela kolem bohatého bufetu, žaludek se jí sevřel hladu, ale Tara si toho nevšímala. Ať už se jí to líbilo, nebo ne – a nutno říct, že toho často mívala plné zuby –, pravidla modelingu byla neúprosná a omezení kalorického příjmu bylo ze všech pravidel vůbec to nejdůležitější, pokud si chtěla udržet tělo štíhlé jako dostihový kůň. Až ukončí kariéru modelky, normální jídlo bude to první, co si dopřeje.

Těšila se na to skoro tolik, jako se těšila na život na venkově, po kterém už dlouho toužila. A její sen byl blíž a blíž, už ho měla skoro na dosah. Jakmile se jí konečně vyplní, otevře si čokoládovou bonboniéru, posadí se s ní na zápraží domku v Dorsetu před dveře lemované popínavými růžemi a vychutná si každé sousto a každé nadechnutí čerstvého vzduchu provoněného květinami.

Domek dříve vlastnili její prarodiče, ale nyní, po jejich smrti, patřil jí.

Když dědeček s babičkou ještě žili, byl dům na venkově jediným domovem, jaký kdy měla. Protože Tařini rodiče pracovali v armádě a pobývali většinu

času v zahraničí, nemohli se o ni starat. Díky babičce a dědečkovi ale přece jenom získala láskyplný domov a zázemí, které jí rodiče nedokázali poskytnout.

Tara jim za to byla vděčná. Po jejich smrti se rozhodla, že si domek v Dorsetu nechá a vytvoří z něj nikoli provizorní útočiště, než si najde něco jiného, ale svůj skutečný a opravdový domov. Domov navždy.

Od chvíle, kdy toto rozhodnutí učinila, podřídila svému snu všechno. Každou vydělanou penny investovala do nutných oprav, protože domek byl starý a vyžadoval investice – nová střecha či odpady byly jen dvěma položkami na dlouhém seznamu toho, co se muselo udělat.

Většina z toho však byla nyní už hotová. Ke splnění snu jí scházelo jenom několik posledních kroků. Zbývalo zrekonstruovat kuchyni a koupelnu, a jakmile si ze seznamu oprav odškrtně i tyto položky, bude se moci pomalu nastěhovat.

Všechno, co k rekonstrukci kuchyně a koupelny potřebovala, bylo deset tisíc liber.

To byl také důvod, proč brala téměř každou práci, která jí byla nabídnuta – včetně dnešní soukromé přehlídky v luxusním hotelu West End. Nemohla si dovolit zahodit ani jedinou penny.

Den, kdy se do domku po prarodičích nastěhuje, vyhlížela Tara stále netrpělivěji. Když začínala jako modelka, třpytivý svět luxusu ji fascinoval, jenomže to už byla minulost. Kouzlo modelingu dávno vyprchalo. Tara brzy zjistila, že to všechno je jenom pozlátka. Nic z toho lesku a třpytu, který ji obklopoval, nebylo skutečné. Po několika letech v branži už nepocítovala vůbec žádné vzrušení ani okouzlení. Pouze únavu. Nebýt deseti tisíc liber, které potřebovala k posledním úpravám domku, odešla by z modelingu před dlouhou dobou. Zavřela by za ním dveře a nikdy by se neohlédla zpátky.

Pozlátko nebylo to jediné, co jí vadilo. Nelíbilo se jí, že nepředvádí pouze modely, ale také tělo. Připadala si jako výstavní kus, na který ostatní koukají a hodnotí ho, aniž by brali ohledy na její pocity. Příliš často také přitahovala pozornost mužů, kteří se o ni zajímali právě jenom kvůli tomu, že byla modelka.

Jako například Jules.

Vzpomínky na Julese jí dlouho bolely, ale naštěstí se nad to už dokázala povznést. Jules byl rovněž minulost, podobně jako okouzlení světem modelingu.

Když se s Julesem dala Tara dohromady, byla mladá, hloupá a naivní. Uvěřila jeho sladkým řečem a myslela si, že se Jules zajímá o ni a ne o její tělesnou schránku. Později se ukázalo, že ji nikdy nebral jako rovnocennou partnerku a na jejích pocitech nebo názorech mu nezáleželo. Byla pro něj pouze jakousi trofej, se kterou se mohl chlubit před kamarády.

Románek s Julesem brala Tara jako lekcí. Ve vztahu k mužům ji naučil opatrnosti a obezřetnosti. Už nikdy se nechtěla stát trofejí.

Rodiče se o ni sice kvůli pracovním povinnostem nestarali, jako se o děti stará většina rodičů, což mělo za následek, že si s nimi Tara nemohla vytvořit pevné emocionální pouto, avšak něco jí do života přece jenom dali. Učili ji, aby stála vždycky na vlastních nohách, aby měla svůj rozum a nenechala se nikdy nikým manipulovat. Když Tara zjistila, že ji Jules využívá k tomu, aby si zvýšil svoji vlastní prestiž, neváhala a vztah s ním ukončila. Byla příliš hrdá na to, aby v něm pokračovala dál. Věděla také, že na lekcí, kterou jí uštědřil, nikdy nezapomene. Svým způsobem za ni byla vděčná.

Nemohlo se jí kupříkladu stát, aby se dnes večer nechala opít šampaňským a v opojení bublinek se dala obalamutit některým z přítomných boháčů, pro které byly přepychové šaty z kolekce haute couture

stejně levné jako bramborové lupínky. Ze zkušenosti věděla, že tito lidé často s modelkami zacházejí podobně jako Jules – jako s trofejním, ale ve své podstatě podřadným zbožím.

Ano, smrdí penězi na sto honů, ale to z nich ještě nedělá lepší lidi. Ona nebyla o nic horší než všichni ti, kteří po ní a ostatních modelkách právě klouzali očima.

Tara zvedla hlavu a s tváří hráče pokeru pokračovala v práci, za kterou byla zaplácena. Večer brzy skončí. Pak se bude moci vrátit domů.

Marc Derenz se napil šampaňského a zdvořile odpověděl na jakousi otázku, kterou mu právě položil Hans Neuberger. Marc měl od začátku večera náladu pod psa a každým okamžikem se jeho rozpoložení zhoršovalo, avšak nikdy by to Hansovi nedal najevo.

Vážil si ho příliš na to, aby mu zkazil večer nebo mu snad dokonce přidělával starosti. Hans býval velmi blízkým přítelem Markova zesnulého otce a pro Marka toho udělal tolik, že mu to nemohl nikdy oplatit. Markovi rodiče zemřeli po pádu vrtulníku, když mu bylo pouhých třiatdvacet let. Během toho smutného, bezútěšného období mu stál Hans po boku, byl mu velkou psychickou oporou a pomáhal mu se vším, co Marc potřeboval, ať už šlo o vypořádání dědictví nebo převzetí Banc Derenz.

Hansovy zkušenosti coby majitele významné německé strojírenské společnosti byly k nezaplacení, stejně jako jeho laskavost a moudrost. Nezištně a přátelsky Marka podporoval, stál při něm a Marc mu za to byl vděčný. Cítil k tomuto staršímu muži obdiv a lojalitu. Vytvořil si k němu silné pevné pouto, jaké bývá mezi lidmi vzácné, a které bylo pro Marka zároveň závazkem.

Lojalita vůči Hansovi – a vůči jeho životním

krokům – byla však také hlavní příčinou, proč se Marc dnes cítil mizerně. Marc stál za rozhodnutími staršího přítele stejně, jako Hans stál při Markovi. A právě to byl problém.

Hansova manželka zemřela před osmnácti měsíci na rakovinu. Když Marc nedávno zjistil, že Hans začíná znovu žít a že se odhodlal k velkému životnímu kroku a oženil se podruhé, měl radost – dokud ovšem novou paní Neubergerovou nepoznal osobně. Stačila mu chvíle v její přítomnosti, aby si byl zcela jistý, že Hansova druhá manželka je prachobyčejná zlatokopka.

A bylo to ještě horší.

Celine Neubergerová, která měla dnes večer v plánu rozšířit svůj už tak ohromný šatník sestávající se ze samých luxusních a předražených kousků, se před Markem ani v nejmenším netajila tím, že peníze jsou na jejím manželovi ve středním věku tím vůbec nejzajímavějším a že nebýt jich, nevěnovala by mu druhý pohled, natož aby si ho brala za muže. Když se jí ho podařilo dostat do chomoutu, už nemusela předstírat lásku až za hrob a ostentativně dávala Markovi najevo, jak se s Hansem nudí. Zároveň mu zcela jasně naznačovala, že s Markem by byla rozhodně mnohem větší zábava a že kdyby jenom trochu chtěl, mohli by si spolu užít.

Signály, které k němu vysílala, byly tak průhledné a okaté, že se nedaly splést s pouhým přátelským zájmem. Marc je zřetelně vnímal i dnes, od samého začátku večera. A nevěděl si s nimi rady.

Ačkoli se k Celine choval se studenou zdvořilostí, čímž se jí snažil dát najevo, že nemá o žádné bližší kontakty ani ten nejmenší zájem, nezabíralo to. Celine to buď nechápala, nebo to chápat odmítala, což bylo mnohem pravděpodobnější. Hansova manželka byla typem ženy, která nesnese, aby ji nějaký muž odmítl.

Šla si vytrvale za svým. Bohatého manžela už získala. Teď chtěla mladého milence se sexy tělem. Marc měl navíc tu smůlu, že nebyl jenom pohledný, ale také bohatý. Dokonce pohádkově bohatý.

Kdyby o něj takto usilovala jakákoli jiná žena a ne Hansova manželka, Marc by ji bez váhání, jasně a srozumitelně odmítl. Pokud by se to zdráhala pochopit, zopakoval by jí to znovu – a nebral by si servítky. V odhánění otravných a neodbytných žen měl Marc zkušenosti a byl v tom vcelku dobrý.

Coby dědic miliardového majetku se musel naučit určité bezohlednosti. Nic jiného mu ani nezbývalo, pokud nechtěl dovolit, aby se na něj nalepily zlatokopky nebo různí pochybní obchodníci snažící se ho přesvědčit, že by měl uzavřít kontrakt právě s nimi. Mysleli si, že vzhledem k Markovu mládí budou mít snadnou cestu k jeho penězům, ovšem v tom se všichni přepočítali.

Marc měl po svém boku Hanse. A kromě toho mu nechyběl zdravý rozum a pud sebezáchovy.

V opačném případě by do medové pasti spadl už dávno. Ženy byly skutečně velmi vynalézavé a velmi, velmi vřelé, pokud se dostaly do Markovy blízkosti. Či spíše do blízkosti jeho miliard. Představa, že by se snad dokonce mohly stát paní Derenzovou, je v jejich lstech a nejrůznějších intrikách jen podněcovala.

Marc se do budoucna svatbě nebránil. Jednou se zcela jistě ožení a jeho manželka se tak pochopitelně stane paní Derenzovou. Hodlal to však udělat, až přijde ta správná chvíle.

A ta správná chvíle nastane, až potká ženu, do které se zamiluje a u které si bude jistý, že ho nechce pouze kvůli penězům. S takovou ženou založí rodinu.

Marc věděl dopředu, v jakých kruzích ji bude hledat. Aby měl jistotu, že to není zlatokopka, bude

muset jeho budoucí manželka pocházet ze stejného prostředí jako on. Ze stejně bohatého prostředí, přesněji řečeno.

Tuhle radu mu dal jeho otec už před mnoha lety. Věděl, o čem mluví, protože on sám to tak kdysi dávno udělal. Markova matka byla dědičkou velkého majetku, s nímž mohla nakládat podle sebe. Nepotřebovala peníze svého manžela. Podle Markova otce se měl Marc stejným způsobem chovat nejen při výběru budoucí manželky, ale měl si vybírat ve svých kruzích i v případě obyčejné, letmé a nezávazné aférky. Nabádal syna, aby nikdy neriskoval vztah s někým, kdo pochází ze zcela jiných poměrů. Drž se svého, říkával, je to bezpečnější.

Marc věděl, že otec má pravdu – pouze jednou riskoval a ignoroval jeho rady. A nedopadlo to dobře.

„Marku?“

Hlas Celine Neubergerové ozývající se těsně u jeho ucha ho vytrhl z jeho myšlenek. Marc za to byl v první chvíli rád, protože tak alespoň nemusel myslet na jednu velkou chybu, kterou udělal v minulosti a za kterou pak také zaplatil. Bolest, s jakou se tehdy musel vypořádávat, už nikdy nechtěl prožít znovu.

Když mu ale došlo, co se mu právě Celine snaží sdělit, jeho už tak špatná nálada klesla pod bod mrazu.

„Marku, *chéri*,“ opakovala Celine, „říkala jsem ti, co mi Hans slíbil? Představ si, že bude kupovat vilu na Azurovém pobřeží! A mě napadlo něco opravdu báječného!“

Nadšený hlas Celine Neubergerové začal v Markovi vzbuzovat obavy.

„Mohli bychom vhodnou vilu hledat přímo na místě! Z tvého úžasného, úžasného sídla na Cap Pierre! Prosím, Marku, řekni ano!“

Marc ztuhl. Jeho instinkty ho okamžitě varovaly.

Všechno v něm křičelo ne. Jenomže nahlas odmítnout nemohl. Nedokázal by Hansovi vysvětlit, proč to najednou nejde, když to vždycky předtím šlo – a Celine to věděla.

Musela vědět, že když ještě žili Markovi rodiče, byli Hans, jeho první žena a jejich děti častými hosty ve vile Derenzových na Azurovém pobřeží na jihu Francie. Markovi tam v době jeho dospívání dělal společnost Hansův syn Bernhardt. S nadšením mládí se koupali v bazénu nebo plavali v moři. Rád na tu dobu vzpomínal...

Marc náhle pocítil záblesk nostalgie. Na chvíli se mu zastesklo po těch bezstarostných dnech prozářených horkým provensálským sluncem.

Celine čekala a on jí mohl vzhledem k přátelství s Hansem dát pouze jedinou odpověď.

„*Bien sûr*,“ řekl. „To by bylo skvělé.“

Snažil se, aby jeho lež zněla přesvědčivě, ale ve skutečnosti neviděl vůbec nic skvělého na tom, že se Celine ubytuje v jeho vile a on s ní tak bude muset trávit mnohem víc času, než by si přál.

Celine se zablýskl v očích pocit vítězství, čehož si Marc všiml, ale v čemž ji rozhodně nehodlal podporovat. Neměl v nejmenším úmyslu hrát s ní tyhle hry. Nechtěl hrát vůbec žádné hry.

„Miláčku,“ obrátila se druhá paní Neubergerová ke svému manželovi, „zdá se, že tě to tady moc nebaví. Nemusíš tu zůstat až do konce. Marc mě po přehlídce doprovodí do našeho hotelu.“

Hans se podíval na Marka s vděčným výrazem v obličeji. „Opravdu, Marku? To by od tebe bylo velmi laskavé. Musím ještě zavolat Bernhardtovi kvůli nadcházejícímu zasedání správní rady.“

Marc opět neměl jinou možnost než souhlasit s tím, že Celine do hotelu doprovodí. Jak to měl odmítnout, když by to Hansovi nedokázal vysvětlit?

Jakmile Hans z večírku odešel, Celine se – zcela předvídatelně – začala k Markovi chovat o poznání důvěrněji. „Tak,“ věnovala mu vřelý úsměv a ukázala na modelky předvádějící večerní šaty. „A teď mi řekni, které šaty mi budou nejvíc slušet.“

Markovi bylo každým okamžikem hůř, a proto se rozhodl dát Celine, co po něm chce. Čím dřív si vybere šaty, tím dřív to bude mít Marc z krku a bude ji moci doprovodit do hotelu a jít si po svých.

Už aby to bylo!

Rozhlédl se po předvádějících dívkách, ovšem jakmile jeho zrak spočinul na modelce procházející právě kolem nich, myšlenky na Celine a její dotěrnost se mu okamžitě vypařily z hlavy.

Až do této chvíle nevěnoval přehlídce žádnou obzvláštní pozornost. Modelkám předvádějícím šaty rovněž ne. Většinu času se věnoval svému telefonu, pokud tedy zrovna neodpovídal Hansovi nebo neodrážel dvojsmyslné poznámky Celine. Pohled na dívku v záplavě fialového hedvábí mu vyrazil dech.

Byla vysoká a velmi štíhlá. Ovšemže musela být vysoká a štíhlá, všechny modelky měly podobné postavy. Tahle mezi nimi však vyčnívala neobvyklou krásou – alespoň Marc ji tak vnímal. Jemu připadala jedním slovem nádherná. Žádná jiná neměla tak bohaté, sytě kaštanové a lesklé vlasy a tak dokonalou, nápadně krásnou tvář. Marc od ní nedokázal odtrhnout pohled.

Nejprve ho zaujal její profil, který byl zkrátka perfektní. Potom se pootočila směrem k němu a on spatřil tvář, o níž v tom okamžiku věděl, že na ni nikdy nezapomene. Byla sošně krásná, s vysokými lícními kostmi, širokými svěžími rty a očima, které měly úchvatnou modrozelenou barvu moře.

Neusmívala se. Na tváři měla profesionálně prázdný výraz modelek. Marc k ní však navzdory této její

odtažitosti a nepřítomnosti pociťoval určitou blízkost. Přitahovala ho. Jeho tělo na ni instinktivně reagovalo – instinktivně a silně.

Bezděky zvedl ruku, což bylo gesto, jakým hosté upozorňovali modelky, že si chtějí jimi předváděné šaty prohlédnout zblízka. Na okamžik se zdálo, že si toho dívka nevšimla, protože pokračovala dál v chůzi společně s ostatními modelkami. V další chvíli se otočila a zaměřila směrem k němu.

Pořád se na ni díval. Nemohl se jí nabažit. Do myšlí se mu vkrádaly hříšné, divoké představy, které poletovaly sem a tam a vzbuzovaly v něm neklid.

Je tak krásná...

Samozřejmě, byla to modelka, což také znamenalo, že s největší pravděpodobností nepatří do jeho společenské vrstvy. Modelky pocházely jen velice zřídka z prostředí, v němž si Marc hledal případné partnerky. Od oné neblahé zkušenosti s Marianne v tom byl striktní a zásadový.

Avšak tahle dívka...

Tahle dívka by stála za porušení pár pravidel.

Jeho rozum byl sice proti, ale tělo si z toho nic nedělalo. Rozhodlo se jednat po svém a reagovalo na ni s prudkou touhou. Jak se k němu přibližovala, cítil to stále silněji. Přitahovala ho jako magnet.

Můj bože, je ohromující!

Zastavila se asi metr před ním. Marc přejížděl očima po jejím těle, avšak neprohlížel si šaty, kvůli kterým na ni mávl. Zcela nestydatě zkoumal očima ji. Její krása mu vyrážela dech.

A pak si najednou všiml jisté vzdorovitosti v jejím obličejí. Zachytil nesouhlasný záblesk v jejích očích. Zdálo se, že si je vědoma jeho nestoudného pohledu, ale až na onen letmý záblesk zůstávala její tvář prázdná.

Marc v reakci na její výraz přimhouřil oči. Co má